

Sygn. akt I KZ 12/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw Wojskowych
ppłk Justyny Makowskiej

w sprawie mjr. **D. K.**

podejrzanego o popełnienie czynów z art. 228 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 kwietnia 2021 r. zażalenia obrońcy

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 marca 2021 r.,
sygn. akt Kp (...), o zastosowaniu tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w P., postanowieniem z 26 marca 2021 r., zastosował wobec mjr. D. K. – na wniosek właściwego prokuratora – środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca, zarzucając błędne zastosowanie art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz obrazę art. 257 § 1 k.p.k. i art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. i wnosząc o zastosowanie w stosunku do podejrzanego nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się bezzasadne.

O ile trafne były uwagi skarżącego o braku szczególnej podstawy stosowania najostrzejszego środka zapobiegawczego w postaci obawy matactwa (Sąd pierwszej instancji zresztą nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności uzasadniających obawę utrudniania przez

podejrzanego prawidłowego toku śledztwa), o tyle pogląd obrońcy, iż zagrożenie surową karą nie może stanowić samodzielnej szczególnej podstawy tymczasowego aresztowania, wymagał zdecydowanie krytycznej oceny. Prawdą jest, że w okresie od 1 lipca 2015 r. do 15 kwietnia 2016 r. brzmienie art. 258 § 2 k.p.k. uprawniało do snucia rozważań, czy obawa mactwa może wynikać wyłącznie z surowości grożącej kary, niemniej obecnie obowiązująca treść tego przepisu jasno wskazuje, że nie straciła aktualności uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, według której „podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego” (OSNKW 2012, z. 1, poz. 1). Do takiego rozumienia treści art. 258 § 2 k.p.k. nie zgłosił zastrzeżeń Trybunał Konstytucyjny (zob. wyr. TK z 20 listopada 2012, SK 3/12, OTK – A 2012, nr 10, poz. 123). Podobne stanowisko zajął Trybunał strasburski, zaznaczając, że zagrożenie surową karą może być przesłanką tymczasowego aresztowania tylko na jego wstępnym etapie (zob. wyr. ETPC z 19 maja 2009 r., Nr 18353/03 Kulikowski v. Polska). W judykaturze zgodnie stwierdza się, że art. 258 § 2 k.p.k. wprowadza szczególny rodzaj domniemania w zakresie istnienia obawy, iż oskarżony, z uwagi na grożącą mu surową karę, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie, może stanowić samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania (zob. postanowienia SN z: 26 lutego 2019 r., II KK 178/18; 20 lutego 2020 r., I KZ 6/20; 26 października 2020 r., V KZ 46/20; 16 lutego 2021 r., V KZ 7/21).

Odnosząc się do następnego zarzutu odwoławczego, odnotować trzeba, iż przepis art. 257 § 1 k.p.k. nie może być podstawą zażalenia, bowiem zawiera jedynie ogólną zasadę postępowania, natomiast nie nakazuje ani nie zakazuje konkretnego sposobu postępowania. Skarżący nie podjął próby wykazania, że *in concreto* doszło do naruszenia dyrektywy minimalizacji i proporcjonalności środków zapobiegawczych.

Przetrzymanie mjr. D. K. w warunkach aresztu nie stwarza dla jego życia lub zdrowia poważnego zagrożenia w rozumieniu art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. O takim niebezpieczeństwie nie świadczy w żadnym razie ani dołączona do zażalenia dokumentacja medyczna, ani złożone przez prokuratora na posiedzeniu materiały dotyczące stanu zdrowia podejrzanego. Nie sposób też zapomnieć o możliwości korzystania przez podejrzanego z pomocy penitencjarnej służby zdrowia.

W tym stanie rzeczy – stwierdzając, że autor zażalenia nie zanegował istnienia przesłanek ogólnych stosowania środków zapobiegawczych: ani procesowej, ani materialnej (art. 249 § 1 k.p.k.) – Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia (art. 437 § 1 k.p.k.).